

[Statsministeren.]

ledes som man har sagt, til det var over os, men gjorde virkelig alvorlige Skridt til Imødegaaelse allerede ved Forberedelserne til den næste Finanslov.

Denne Finanslov, som altsaa gjaldt fra 1930 til Udgangen af Marts 1931, og som vi har præget, og hvor vore Principper ogsaa med Hensyn til offentlige Arbejder fremtræder, indeholdt saadanne Arbejder til et Beløb af 47¼ Mill. Kr. — det er straks omtrent 17 Mill. Kr.s Stigning fra Venstres Finanslov. Og paa den nylig vedtagne Finanslov, som er traadt i Kraft 1. April, findes der altsaa offentlige Arbejder til et Beløb af 53 Mill. Kr. Stigningen paa Finanslovene for disse to Aar udgør altsaa et ganske anseligt Beløb; der er Tale om saadan noget som 40 Mill. Kr. mere end efter de Finanslove, som Venstre i foregaaende Aar har gennemført. Jeg synes ikke, denne Forskel er saa ringe, at man helt overlegent og haanligt kan afvise det Initiativ, der giver sig Udslag paa denne Maade.

Jeg hørte ogsaa det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal sige nogle Ord om Tjenestemandslønningerne. Ja, ogsaa paa dette Omraade var vi saa forstandige, at vi kun gav de Løfter, som vi nogenlunde vidste vi kunde vedstaa. Vi havde bebrejdet Venstre, at der blev skaaret ned, længe før Prisfaldet berettigede dertil. Det var den Hovedbebrejdelse, vi rettede mod Venstre ved Nedskæringen af Tjenestemandslønningerne, og vi lovede Tjenestemændene, at noget lignende vilde vi ikke gøre, men vi vilde sørge for, at der med Tjenestemændenes egen Medvirken kom Forhandlinger i Stand om, hvordan Fremtidens Lønordning skulde være. Ved Valget — det husker jeg tydeligt fra talrige Møder — var der ikke Ende paa Venstres Haan overfor os, der ikke lovede Tjenestemændene andet, end at de skulde faa Lov at forhandle i en Kommission. Alle Venstres Talere var fuldkommen paa det rene med, at Socialdemokraterne stod i det ynkeligste Forhold til Tjenestemændene, for de turde intet som helst love dem. Det er først nu bagefter, at Fantasien løber af med de ærede Ordførere. Ved Valget fantaserede de i den anden Retning, men nu bagefter er det blevet saa forfærdeligt med vore Løfter og disses Forhold til det gennemførte.

Jeg maa sige, at det har forbavset og i og for sig undret mig, at det lykkedes at få et efter Omstændighederne saa stort Beløb gennemført til Lønforhøjelser til Tjenestemændene. Det Kompromis, der her var Tale om, var naturligvis som alle Kompromisser utilfredsstillende for den ene og den

anden Gruppe, men under Hensyntagen til de politiske Magtforhold har jo dette Kompromis maattet laves af Tjenestemændenes Repræsentanter og de Folk, der i øvrigt havde Sæde i Kommissionen. Jeg maa tilstaa, at jeg blev glad overrasket, ja, ligefrem forbavset, da jeg hørte, at Venstres Repræsentanter i Kommissionen kunde gaa med til 3 Mill. Kr.s Lønforhøjelse, et Par Aar efter at de havde foretaget en voldsom Nedskæring og erklæret, at det fortsat skulde nedad. Det, der skete fra Kommissionens Side med Tilslutning af de tilstedeværende Venstremænd, var jo i Virkeligheden en alvorlig Bebrejdelse mod dem, der havde gennemført Nedskæringen — det kan jo ikke være andet. At Fordelingen af de 3 Mill. Kr., som nu blev stillet til Raadighed, neppe var god, kan jo kun beklages, men det var som den Slags Ting Venstres og de Konservatives Værk, og det er der jo ingen Mennesker her i Landet, der er i Tvivl om.

Ogsaa om Sociallovgivningen sagde det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal et og andet. Det ærede Medlem sagde, at heller ikke overfor den Nedskæring, som her havde fundet Sted, og som vi havde lovet at bøde paa, havde vi foretaget noget. Ja, det kan det ærede Medlem naturligvis godt sige. Baade i Fjor og i Aar har Landstingsflertallet forkastet de Forslag, vi har stillet om at bøde paa Nedskæringen overfor de arbejdsløse, og Venstre og Konservative har for overhovedet at tale om Sagen stillet et Krav om nye Millionbyrder paa Arbejderne, hvilket jo ikke er meget forskelligt fra Nedskæringen. Senest har Venstre her anvist Vejen for Landstinget overfor Forslaget om Tilskud til Kommunerne og til Laantagere i forskellige Institutioner ved i Dag at stemme imod samtlige de Tilskud, der var foreslaaet til Kommunerne og til forskellige Kategorier af Landbrugere.

Vi fremsatte endvidere i 1929 straks efter Regeringens Fremtræden overfor den første Sammentræden af Rigsdagen Forslag om midlertidige Foranstaltninger til Udbedring af Skaden for gamle og Invalidere, og vi har set disse Forslag blive begravet længst muligt for sluttelig at blive forkastet i Landstinget. Vi har derefter stillet det store omfattende Forslag til Socialreform i Forventning om saa at kunne komme i den nødvendige Forhandling baade om Genrejsning og om en rationel Ordning, idet vi gik ud fra, at det maaske blot var de midlertidige Foranstaltninger, man var saa stærkt imod. Jeg ved, at Venstre i Folketingsudvalget vel har arbejdet med paa denne Sag, men jeg tror dog at vide,